

Autor: Karel Kaiser

Kauza biskupa Williamsona, který byl nejprve papežem Benediktem XVI. rehabilitován, avšak za několik málo dní musel čelit opětovnému tlaku, když Svatý muž podlehl tlaku okolí a vyzval dotyčnému k omluvě za jeho „revisionistické“ výroky a uznání holocaustu v plném rozsahu, plní více než týden stránky prestižních deníků a magazínů, které se předhánějí v tom, kdo kacíře zostudí více a provede nad tím symbolický verbální interdikt. Bez ohledu na pomýlenost popírání holocaustu a navzdory, že autor tohoto textu nepatří do lůna Církve svaté a k jejímu historickému odkazu je skeptický až kritický, nezbyvá než napsat, že tato aféra dokazuje na jak tristní úrovni se svoboda slova v Evropě nachází.

Ať už holocaust popírá kdokoli, je potřeba konstatovat jedno. Za pomýlenost by člověk neměl být trestán. A navíc, co to popírání holocaustu je? Odmítání historické existence genocidy Židů jako faktu? Zpochybňování jejích dílčích aspektů? Zpochybňování počtů obětí? A kde bereme jistotu, že debata nad počty obětí je nutně zabarvená temnou snahu pošpinit památku obětí? Pokud dobře vím, i sám osvětimský památník uváděl v padesátých letech jiná čísla obětí, než jaká jsou dnes považována za obecný úzus (6 milionů)? Diskutují-li historici nad počty obětí, nechť jím není bráněno v jejich práci. Pokud někdo bádá nad počty obětí s cílem revidovat výsledky druhé světové války, nechť se s ním slušní nebaví. Do vězení ale nepatří.

Proč vůbec (skutečné) revisionisty a zpochybňovače holocaustu trestat? Kriminalizace tvrzení, která směřují k podkopání obecně přijímané pravdy, má opačný účinek, než chránit památku zavražděných. Popírači si na ní budují legitimitu. K ničemu jinému totiž kriminalizace popírání holocaustu v době, kdy věda dovede operovat člověka bez chirurgického otevření a řeší se možnost využití měsíce pro kolonizaci člověkem, vést nemůže. Na jedné straně slyšíme ódy na technologický rozvoj a doposud nevídané množství svobody, které se jedinci v těchto časech dostává, na straně druhé existují tabu, o kterých se smí hovořit jen určitým definovaným způsobem.

Tragické je, že tato kriminalizace popírání holocaustu činí z židovské genocidy absolutní unikát, **v jehož světle ostatní genocidy blednou**. Pokud ale máme „genocidu nad genocidy“ úplně se tím vytrácí smysl definování genocidy jako velmi vážného zločinu proti lidskosti. Proč je biskup Williamson, významná osoba, byť ne s celosvětovým dopadem, vláčena stokami za svá pochybovačná slova o genocidě Židů, zatímco s představiteli tureckého státu, kteří popírají neméně odpornou a závažnou genocidu arménského národa se jedná jako se seriózními partnery?

Nehodlám se zde zabývat teologickými spory o podstatě tzv. lefebvrstického hnutí, k němuž Williamson patří. Faktem je, že současná postkoncilní Církev (a toto píši z pozice ne-křesťana) by se nad svými přístupy měla zamyslet. Skutečnost, že není universální institucí podřízenou výhradně mínění Boha, ale minimálně v určitých oblastech nátlakovým skupinám, na ní vrhá světlo nedůvěryhodné instituce. V očích lidí, kteří od ní ještě něco očekávají, přirozeně. Proč nás ovšem materialistická masmédiální média, kterým jsou jinak vždy jakékoli církevní problémy ukradené a troufám si tvrdit, že duchovními záležitostmi obecně přímo pohrdají,

připomínají málem katolický věstník zrovna teď, to je záhadou.

Nezbývá než doufat, že protiarabský rasista Avigdor Liebermann bude v případě svého volebního úspěchu v nynějších volbách v Izraeli odsouzen stejně příkře, jako protižidovský revisionista Williamson...